

Για άλλο ανυπόγραφο, άγνωστο και μη αρχειοθετημένο με άλλο τρόπο υλικό, [πατήστε εδώ](#).

η μπροσούρα που μοιράστηκε στην αντιφασιστική πορεία (αυτόνομη συνέλευση της Αντίφα) (Μπροσούρα)

Ιστορικό Σημείωμα

Αυτή η μπροσούρα εκδόθηκε τον Δεκέμβρη του 2009 από την αυτόνομη συνέλευση της Αντίφα. Μοιράστηκε στην [αντιφασιστική πορεία στις 27/12/2009](#) ενώ μετέπειτα κυκλοφόρησε διαδικτυακά με μικρές αλλαγές και διορθώσεις. Σε αυτή την σελίδα έχει αρχειοθετηθεί τόσο η πρώτη έντυπη έκδοση σε μορφή PDF, όσο και η μετέπειτα διαδικτυακή έκδοση. Το ποιο κάτω δακτυλογραφημένο κείμενο είναι της διαδικτυακής έκδοσης.

Περιεχόμενο

«Όταν ήρθαν να πάρουν τους Εβραίους, δεν διαμαρτυρήθηκα, γιατί δεν ήμουν Εβραίος. Όταν ήρθαν για τους κουμμουνιστές δεν φώναξα, γιατί δεν ήμουν κουμμουνιστής. Όταν κατεδίωξαν τους τσιγγάνους, ούτε τότε φώναξα, γιατί δεν ημουν τσιγγάνος. Όταν έκκλεισαν το στόμα των Ρωμαιοκαθολικών που αντιτάσσονταν στο φασισμό, δεν έκανα τίποτα γιατί δεν ήμουν καθολικός. Μετά ήρθαν να συλλάβουν εμένα, αλλά δεν υπήρχε πια κανείς να αντισταθεί μαζί μου ...»

-Μπέρτολ Μπερχτ

Αυτό το κείμενο γράφεται με αφορμή την πρόσφατη εμφάνιση της νεο-φασιστικής οργάνωσης ΕΛΑΜ (εθνικό λαϊκό μέτωπο), η οποία συνδέεται με τους πυρήνες δράσης στην Κύπρο της ελληνικής φασιστικής οργάνωσης Χρυσή Αυγή. Αυτός ο νεο-φασισμός που δραστηριοποιείται στην Κύπρο εδώ κάποια χρόνια, από τη μία σχετίζεται με τον παραδοσιακό ελληνικό εθνικισμό και το μίσος προς τους Τούρκους και από την άλλη, συνδέεται και με το νέο ευρωπαϊκό ρατσισμό που εκφράζεται προς τους μετανάστες, όπως και με το κοινωνικό-ιδεολογικό μίσος που εκφράζεται προς ακτιβιστές και αντιεξουσιαστές σε διάφορες χώρες της Ευρώπης.

Κύπρος

Τα φασιστικά στοιχεία όμως δεν είναι κάτι που το βλέπουμε πρώτη φορά στην Κύπρο. Η εμφάνιση τους και η έκφρασή τους ιδεολογικά και πρακτικά πάει αρκετά πίσω και συνδέεται τόσο με επιθέσεις κατά των κοινών λαϊκών αγώνων της Κύπρου, όσο και με τον ελληνικοκυπριακό «εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα» ενάντια στους Άγγλους και βέβαια με την δράση της εκοκα 'β για την ένωση και άλλων ομάδων και ατόμων ενάντια σε φυλετικούς και ιδεολογικούς εχθρούς. Αν και φασιστικά στοιχεία έδρασαν και στις δύο κοινότητες του νησιού και συνεχίζουν να υπάρχουν και στις δυο πλευρές της γραμμής -που τραβήχτηκε ανάμεσα στους ανθρώπους και το χώρο με την έμπρακτη βοήθειά τους- εδώ αναφερόμαστε μόνο στην πορεία των στοιχείων αυτών στην από δω πλευρά και στις σχέσεις των στοιχείων αυτών με τον εθνικισμό, την εκκλησία, τα πολιτικά κόμματα και οργανώσεις, το μίσος για τους κομμουνιστές, τους τουρκοκύπριους και τους τούρκους, τον ελληνικό

φασισμό και πιο πρόσφατα τον ευρωπαϊκό νεο-φασισμό, την «Ευρώπη φρούριο» και το μίσος προς τους μετανάστες οι οποίοι θεωρούνται ως οι νέοι «άλλοι» και υπεύθυνοι για τα κοινωνικά προβλήματα στις σύγχρονες καπιταλιστικές ευρωπαϊκές χώρες. Πρέπει να ξεκαθαρίσουμε εδώ πως όταν μιλάμε για φασιστικά και νεο-φασιστικά στοιχεία δεν αναφερόμαστε αποκλειστικά στη συγκεκριμένη πολιτική ιδεολογία που εμφανίστηκε στην Ευρώπη του προηγούμενου αιώνα. Τα φασιστικά και νεο-φασιστικά στοιχεία που υπάρχουν στην κοινωνία συνδέονται, και με τις ιδεολογικές και πρακτικές μορφές ολοκληρωτισμού που ενυπάρχουν στις πολιτικές δομές των σύγχρονων κρατών και του καπιταλιστικού συστήματος, αλλά και με τις ρητορικές περί «εθνικής καθαρότητας». Εκδηλώνονται δε, τόσο μέσω πρακτικών του κράτους και των οργάνων του, όσο και μέσω διαφόρων ομάδων που προωθούσαν και προωθούν τον ολοκληρωτισμό και τον ρατσισμό στην κοινωνία.

Μικρή ιστορική καταγραφή της εμφάνισης φασιστικών στοιχείων στην Κύπρο

Ένα ιστορικό σημείο από το οποίο θα μπορούσαμε να αρχίσουμε να μιλάμε για την εμφάνιση φασιστικών στοιχείων στην Κύπρο θα ήταν το 1948. Τότε που μέσα στο κλίμα της βρετανικής προώθησης της δημιουργίας ελληνοκυπριακής δεξιάς με σύγκλιση στόχων με το αποικιακό καθεστώς ενάντια στον κομμουνισμό, καταπνίγονται οι τελευταίες μεγάλες κοινές εργατικές κινητοποιήσεις των ανθρώπων της Κύπρου -ανεξάρτητα εθνικότητας και θρησκείας- οι μεγάλες απεργίες στα μεταλλεία που ελέγχονταν από εταιρίες και δυνάμεις του Δυτικού κεφαλαίου. Η αναβαθμισμένη ελληνοκυπριακή δεξιά με τις στενές της σχέσεις με τις αποικιακές δυνάμεις και με τον έλεγχο πια και της εκκλησίας, αντιτάσσεται έμπρακτα στις απεργίες των «κομμουνιστών» και καλεί για πρώτη φορά τον αρχιφασίστα Γρίβα να την ενισχύσει δημιουργώντας οργάνωση στα πρότυπα της φασιστικής οργάνωσης «Χ» που δρούσε στην Ελλάδα υπό τις διαταγές του (η οργ. «Χ» συνεργάστηκε με τα περίφημα τάγματα ασφαλείας και άλλες φασιστικές οργανώσεις ενάντια στους κομμουνιστές στην Ελλάδα, ιδιαίτερα την περίοδο μετά την απελευθέρωση από τους Ναζί, όταν η χώρα ήταν ουσιαστικά υπό τον έλεγχο της Αγγλίας). Με την οργάνωση «Χ2», που στήνεται από συνεργάτες του Γρίβα στην Κύπρο το 1944 και στεγάζεται στο σωματείο «Ολυμπιακός», τα ιδεολογικά φασιστικά στοιχεία που αρχίζουν να αναπτύσσονται με την προωθούμενη άνοδο της ελληνοκυπριακής δεξιάς και του εθνικισμού, αποκτούν και το εκτελεστικό -στρατιωτικού τύπου- κομμάτι τους. Την ίδια περίοδο έχουμε παράλληλα την αρχή του έντονου διαχωρισμού της ελληνοκυπριακής κοινότητας στη βάση «αριστερά/δεξιά» που εκφράζεται επίσης με την έντονη πολιτικοποίηση των ποδοσφαιρικών σωματείων και την ακόλουθη δημιουργία αριστερών σωματείων σε διάφορες πόλεις. Από κει και πέρα τα φασιστικά στοιχεία της ελληνοκυπριακής δεξιάς θα αρχίσουν μια δράση στην Κύπρο που συνδέεται αρχικά, μέσω της δράσης του Γρίβα και των Χιτών συνεργατών του στον αγώνα της ΕΟΚΑ, κάπως με τον «εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα», και στη συνέχεια συνδέεται πια έντονα με τον διαχωρισμό της κοινωνίας μετά το 1957 και αργότερα με τις πρακτικές των ομάδων της εοκα 'β. Θα ήταν λάθος να θεωρηθεί εδώ πως ο αντάρτικος αγώνας της ΕΟΚΑ συνδέεται άμεσα με τον φασισμό, όμως η προώθηση του εθνικισμού και του ρατσισμού προς Τούρκους, Τούρκοκυπριους και κομμουνιστές θεωρούμε πως κυοφόρησε σε κάποιο βαθμό τα φασιστικά στοιχεία που αργότερα εκδηλώθηκαν έμπρακτα στην Κύπρο.

Τα φασιστικά στοιχεία συντάσσονται έτσι, και από τότε σε μεγάλο βαθμό ταυτίζονται, με τον ελληνικό εισαγόμενο εθνικισμό και το σύνθημα για ένωση. Σύνθημα που λειτουργεί ως ο συσπειρωτικός πόλος ενάντια των Άγγλων κατακτητών και διαχέεται έντονα στην κοινωνία, γεγονός που αποδεικνύεται από τα αποτελέσματα του δημοψηφίσματος του '50. Την ίδια περίοδο τα πολιτικά συμφεροντολογικά τερτίπια με την υποστήριξη ή όχι της ένωσης που ξεκινάει το ΑΚΕΛ, το οποίο μονοπωλεί πια το εργατικό κίνημα, κάνουν σαφές ότι κυνηγάει την εξουσία και ότι ακολουθεί πιστά τις εξελίξεις στη «μητέρα πατρίδα» και το «αδελφό ελληνικό ΚΚΕ». Μετά την ανεξαρτησία και την ακόλουθη μη-εκπλήρωση του μεγάλου όνειρου για ένωση, οι διαχωρισμοί της ελληνοκυπριακής κοινότητας εκτείνονται ακόμα πιο δεξιά με τη διαμάχη μεταξύ Μακαρίου και Γρίβα. Εκεί πια τα

φασιστικά στοιχεία που υπήρχαν στην ελληνοκυπριακή δεξιά δραστηριοποιούνται επιτιθέμενα στους μεγαλύτερους για αυτά τότε εχθρούς, τους «κομμουνιστές» και τους «τούρκους». Η «σκοτεινή όψη» της ΕΟΚΑ παίρνει σάρκα και οστά με την εοκα 'β που έχει πια σαφείς και ξεκάθαρες σχέσεις με τη χούντα των Αθηνών και τις Δυτικές δυνάμεις που αποσκοπούν στον έλεγχο της ευρύτερης περιοχής. Η δράση της φασιστικής αυτής συμμορίας, που είναι απλά η κορυφή ενός πολύπλοκου και επικίνδυνου μείγματος εθνικισμού και ολοκληρωτισμού περνάει από αναρίθμητες επιθέσεις προς την ελευθερία των κατοίκων της Κύπρου και κορυφώνεται με το πραξικόπημα, μια ξεκάθαρη φασιστική κίνηση.

Η μετά-το-1974 εποχή

Η κατακραυγή του «φασισμού» από την κοινωνία που ακολουθεί στη νότια πλευρά της Κύπρου στη μετά-το-1974 εποχή με συνθήματα όπως: «Ο Λαός δεν ξεχνά τους Φασίστες τους Κρεμά» που ακούγονταν από χιλιάδες κόσμου κατά την επιστροφή του Μακάριου στη Λευκωσία μετά το πραξικόπημα, καταφέρνει να σταματήσει κάπως τη φασιστική αυτή πρακτική, αλλά δεν είναι ικανή να σβήσει τα και τα πολύπλοκα ιδεολογικά φασιστικά στοιχεία που εισχωρούν στις πολιτικές δυνάμεις και συγκεκριμένα στο ΔΗΣΥ, που εκφράζει τότε την ακραία τάση του Γρίβα σε αντίθεση με το ΔΗΚΟ που ακολουθεί τον «εθνάρχη». Παρά την έντονη κοινωνική κατακραυγή του φασισμού, με τη βοήθεια της οργανωμένης λήθης της κοινωνίας και τη διαστρέβλωση των γεγονότων της προ-το-1974 εποχής που προωθείται από την εκπαίδευση και την ταυτόχρονη ηρωοποίηση της ΕΟΚΑ και δαιμονοποίηση των «τούρκων» (και που συμβολοποιείται στο περίφημο σύνθημα «Δεν Ξεχνώ και Αγωνίζομαι») η κοινωνία πέφτει σε μια «νάρκη» έναντι στα φασιστικά στοιχεία η οποία μάλιστα εντείνεται από το «Κυπριακό Οικονομικό Θαύμα» και τη μεγάλη οικονομική ανάπτυξη. Τα επόμενα χρόνια, με την κοινωνία να κοιτάει μόνο την άλλη (βόρεια) πλευρά φοβούμενη τους «τούρκους» και τις μνήμες των από-τα-μέσα φασιστικών επιθέσεων να ξεθωριάζουν, το κράτος και η άρχουσα τάξη υποστηρίζουν και αναπαράγουν τα φασιστικά στοιχεία, και αυτά, ταυτιζόμενα με τον εθνικισμό καλύπτονται και κρύβονται πίσω από έναν σχετικά αποδεκτό αντι-τουρκισμό.

Η εποχή της «νάρκης» και των κρυμμένων φασιστικών στοιχείων τελειώνει περίπου το 2003-2004, όπου το σχέδιο Αννάν έρχεται να ταράξει τα φαινομενικά ήρεμα νερά της ισορροπίας μεταξύ εθνικισμού και καπιταλισμού που έχει φέρει η απάθεια της οικονομικής «άνθησης». Η ελληνοκυπριακή κοινωνία πολώνεται σε αυτούς που είναι υπέρ της λύσης και αυτούς που είναι κατά και τα πράγματα αλλάζουν και πάλι. Από τη μία η παραδοσιακή εθνικιστική προπαγάνδα του ΟΧΙ που προωθείται από τις απορριπτικές δυνάμεις συνοδεύεται και από φασιστικά στοιχεία που επανεμφανίζονται, και από την άλλη, η προπαγάνδα του ΝΑΙ παίρνει την μορφή προώθησης των Δυτικών συμφερόντων που εισέρχεται στην Κύπρο με χρηματοδοτήσεις μέσω διεθνών οργανισμών (ΟΗΕ, UNDP κ.τ.λ.) προς τη δυτική αγορά της «επίλυσης συγκρούσεων» και των μη-κυβερνητικών οργανώσεων (NGO's). «Ειρωνικές» χρηματοδοτήσεις υπέρ της «λύσης» (τις οποίες το κεφάλαιο και η παγκόσμια εξουσία διαλαλεί πως προσφέρει για τη βοήθεια και την επίλυση συγκρούσεων που οι ίδιες δυνάμεις δημιουργούν) που ρίχτηκαν στην Κύπρο για την προώθηση ενός επιβεβλημένου σχεδίου το οποίο αποσκοπούσε στη διατήρηση των κατεστημένων «μαγάλων» συμφερόντων και το νέο «παιχνίδι» της ευρωπαϊκής καπιταλιστικής συσπείρωσης που παίζεται γύρω από την ένταξη χωρών στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Τα αποτελέσματα του δημοψηφίσματος είναι γνωστά σε όλους, τα αποτελέσματα της νέας όμως αυτής πόλωσης της κοινωνίας και της νέας Ευρωπαϊκής ιστορικής φάσης της Κύπρου συνδέονται άμεσα με την επανεμφάνιση των «ενωτικών» και ακόλουθα των φασιστικών στοιχείων της πολιτικής κυριαρχίας, αλλά και νέων ομάδων όπως το ΕΛΑΜ.

Την περίοδο αυτή η διάσπαση του ΔΗΣΥ, το οποίο καθαρά πια εντάσσεται στο νεοφιλελεύθερο πολιτικό ρεύμα, και η συγκέντρωση των εθνικιστικών, ενωτικών και φασιστικών δυνάμεων στο νέο ΕΥΡΩΚΟ, αλλάζουν τις πολιτικές ισορροπίες. Την ίδια περίοδο, προ του δημοψηφίσματος, κάνει επίσης την εμφάνισή της και η Χρυσή Αυγή, για να στηρίξει τους «αδελφούς» ελληνοκύπριους στο

νέο αγώνα κατά των τούρκων, του μεγάλου εχθρού. Οι πρώτοι πυρήνες της Χρυσής Αυγής εμφανίζονται το 2002-03 και με τη βοήθεια των εγκατεστημένων εθνικιστικών δομών που υπάρχουν στους οργανωμένους οπαδούς του ΑΠΟΕΛ στη Λευκωσία, του Απόλλωνα στη Λεμεσό και άλλων σωματείων, απλώνουν στη νεολαία τα νεο-φασιστικά στοιχεία που συνδέονται με τη νεανική οπαδική «παραβατικότητα» και διαμορφώνονται ως ρατσιστικές διακρίσεις και «δικαιολογούνται» κάτω από το εθνικό ιδεώδες. Η οργανωμένη δράση των πυρήνων αυτών εμφανίζεται το 2005 και παίρνει, τόσο τη μορφή επιθέσεων σε τουρκοκύπριους μαθητές του English School (χαρακτηριστικό σύνθημα που εμφανίστηκε στις εγκαταστάσεις του σχολείου: «English School is Greek»), σε αυτοκίνητα τουρκοκυπρίων, αλλά και τη μορφή διαμαρτυριών και αντιδράσεων την περίοδο του ανοίγματος του οδοφράγματος της Λήδρας, όσο και αυτή των επιθέσεων και προκλήσεων σε μετανάστες και μαγαζιά-στέκια μεταναστών στην παλιά Λευκωσία, αλλά και σε κοινωνικούς χώρους της παλιάς πόλης.

Πιο πρόσφατα, μετά και την εμφάνιση του ΕΛΑΜ ως το επίσημο πια παρακλάδι της νεο-φασιστικής οργάνωσης στην Κύπρο, η δράση παίρνει και τη μορφή οργανωμένων και συντεταγμένων πορειών-παρελάσεων που συνοδεύονται με προπηλακισμούς δημοσιογράφων και διερχόμενων στο οδόφραγμα της Λήδρας και συντονισμένων και στοχευμένων επιθέσεων προς νεαρούς, «διαφορετικούς» και αντιεξουσιαστές, που συχνάζουν στην περιοχή της Φανερωμένης. Μια περιοχή της παλιάς πόλης που τα τελευταία χρόνια έχει συνδεθεί με την κοινωνική διεκδίκηση και εκφράζει την εμφάνιση μιας νέας -για τη Λευκωσία- πολιτικής τάσης □ ένα πολιτικο-κοινωνικό χώρο που εναντιώνεται προς την άρχουσα τάξη με διάφορους τρόπους και κινητοποιήσεις, που υποστηρίζει τους μετανάστες και διεκδικεί έμπρακτα το δημόσιο χώρο με συνελεύσεις, εκδηλώσεις και πάρτυ. Ακόμα, η συγκεκριμένη περιοχή συνδέεται παραδοσιακά με νεανικές εθνικιστικές οργανώσεις που άμεσα ή έμμεσα χρηματοδοτούνται από την εκκλησία της Φανερωμένης όπως η ΕΦΕΝ η οποία και λειτουργεί σε κάποιες περιπτώσεις ως προθάλαμος για πιο φασιστικού τύπου πυρήνες και όργανα όπως το ΕΛΑΜ.

Η δράση και η ρητορική του ΕΛΑΜ το τοποθετούν σίγουρα στο υπάρχον δίκτυο των εθνικιστικών οργανώσεων της Κύπρου, όμως ταυτόχρονα διαφοροποιείται από τον παραδοσιακό εθνικισμό και τα συγκαλυμμένα -ή και όχι τόσο συγκαλυμμένα- φασιστικά στοιχεία που αυτός πολλές φορές κυφορεί □ τον εθνικισμό που εκφράζουν αυτές οι κυπριακές εθνικιστικές οργανώσεις. Η διαφορά έγκειται στο ότι η συγκεκριμένη οργάνωση εκφράζει επίσης ένα ευρωπαϊκό νεο-φασισμό και μια ανάπτυξη της ακροδεξιάς που απλώνεται χρησιμοποιώντας έντονα τη μεγάλη εισροή μεταναστών που το καπιταλιστικό σύστημα παράγει. Παρουσιάζοντας τους μάλιστα ως την κύρια απειλή προς τους ευρωπαίους πολίτες, χρησιμοποιεί έναν λαϊκισμό που «πουλάει» εν μέσω της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης του συστήματος. Οι ομάδες αυτές κερδίζουν έδαφος παρουσιάζοντας τον εαυτό τους ως νόμιμη δημοκρατική πολιτική δύναμη με δικαιώματα για διαδηλώσεις και κινητοποιήσεις ενάντια στους «υπεύθυνους» των «δεινών» της κοινωνίας, ακόμα και αν οι κινητοποιήσεις αυτές είναι ενάντια στην ελευθερία άλλων κοινωνικών, πολιτικών, φυλετικών ομάδων και καλλιεργούν ρατσισμό, ξενοφοβία και διακρίσεις. Η αντίδραση προς τέτοιες οργανώσεις είναι έτσι αντίδραση στις εθνικιστικές ιδέες που μιλάνε περί «εθνική καθαρότητα» -με άμεση σχέση με την περίπτωση της δικοινοτικής Κύπρου- όπως και αντίδραση προς το ρατσισμό, το φυλετικό και εθνικό μίσος και την καταπάτηση των κοινωνικών και πολιτικών ελευθεριών. Η λύση για την οικονομική κρίση του θεαματικού συστήματος δεν είναι ο διωγμός των μεταναστών όπως λένε, μόνο ο διωγμός του ίδιου του συστήματος θα σταματήσει την παραγωγή τέτοιων εκτρωμάτων.

Καθαροί λαοί υπάρχουν μόνο στα βρόμικα μυαλά σας

«Όσο περισσότερο διαδόσεις ένα ψέμα τόσο γίνεται πιο πιστευτό.»

Joseph Goebbels.

Αντί-φασισμός ως συνολική αντίληψη του υπάρχοντος.

Θεωρούμε αρχικά σημαντικό να ξεκαθαρίσουμε κάποια σημεία, να γίνει μια διευκρίνιση ως προς την σημασία κατανόησης ενός αγώνα ο οποίος δεν περιορίζεται σε ένα μερικό ζήτημα ή/και μια μερική αντίληψη του υπάρχων. Ο αγώνας αυτός αντικατοπτρίζεται μέσω της αναγκαιότητας κατανόησης και επίτευξης μιας διευκρίνισης η οποία δεν απομακρύνεται της ουσίας, δηλαδή, της σφαιρικής αντίληψης, της ολότητας των αιτιών και της επεξήγησης των κοινωνικών-πολιτικών και οικονομικών ζητημάτων μέσω μιας ιστορικής καταγραφής όπου μόνο ως τέτοια μπορεί να συλλάβει τον διαχωρισμό μεταξύ των πολυπληθέστατων ιδεολογιών και εξουσιαστικών συστημάτων τα οποία έχουν ως κύρια πολιτική την διαμόρφωση ενός οριενταλισμού ή/και μιας κοινωνίας του θεάματος, έχοντας ως κύριο ρόλο την παραγωγή θεαματικής σύγχυσης (προπαγάνδας) με σκοπό την επίτευξη κυριαρχίας.

Η αναφορά γίνεται ακριβώς στο ότι η αναγκαιότητα κοινωνικής οργάνωσης εμφανίζεται όχι ως μια μονόπλευρη αντίληψη ενός αντιφασιστικού λόγου και δράσης, αλλά διάμεσου της αντανάκλασης όλων των στοιχείων τα οποία ξεπροβάλλουν σε περιπτώσεις όπως η άνοδος της ακροδεξιάς και πως αυτά τα στοιχεία δεν περιθωριοποιούνται σε μια μονόπλευρη ανάπτυξη λόγου και πρακτικής.

Όσο για την οικονομική κρίση λειτουργεί ως κυρίως παράγοντας όξυνσης της ίδιας της προηγηθείσας κοινωνικής κρίσης άμεσα επηρεαζόμενη από το πολιτικοοικονομικό στοιχείο, όπου διάμεσου αυτού, παρουσιάζεται όχι μόνο η άνοδος της ακροδεξιάς αλλά και η εξέλιξη των ίδιων κρατών σε εκμοντερνισμένα κέντρα (πυρήνες) κοινωνικού έλεγχου, καταστολής, απόλυτης γραφειοκρατίας και επεκτατισμού. Στο σημείο αυτό ακριβώς εμφανίζεται και η κοινωνική αντίδραση και η αναγκαιότητα αναθεώρησης της όλης κοινωνικής οργάνωσης διάμεσου των κινηματικών κόμβων όπου αμφισβητείται ή/και καταργείται ο ρόλος και μετέπειτα η αναγκαιότητα ύπαρξης του ίδιου συστήματος και των στοιχείων, που το ίδιο παράγει.

Επίσης ένα άλλο σημείο άξιο προσοχής, είναι ότι πολλές απ' τις θεσμιμένες ελευθερίες ή και όχι, πάνε να καταπατηθούν και πολλές απ' αυτές έχουν ήδη καταπατηθεί, περιλαμβανόμενου και αυτών που κερδήθηκαν μέσα από επαναστάσεις, εξεγέρσεις και αιματηρούς αγώνες ενάντια στις δομές κυριαρχίας. Οι δυο μεγαλύτεροι ολοκληρωτισμοί, ναζιστικός-φασιστικός και λενινιστικός-σταλινικός, είχαν ως αρχικό στόχο να καταργηθούν οι ελευθερίες αυτές και εδώ ακριβώς παρουσιάζεται το στοιχείο του λενινικού επιχειρήματος ότι όλες αυτές οι ελευθερίες είναι «αστικές».

Φυσικά για να μην υπάρξει σύγχυση ξεκαθαρίζουμε πως το πρόταγμα μας για την αυτόνομη κοινωνία από αυτόνομα άτομα είναι εφικτή μόνο με την καθολική ρήξη του υπάρχον, ως επαναστατική διαδικασία και για να το πούμε καλύτερα ως μια ριζικά νέα και ρητή φανταστική δημιουργία του ανώνυμου συλλογικού και όχι ως η μεταρρύθμιση της παροντικής κοινωνικής θέσμησης.

«Ο θεμελιωδώς ταυτολογικός χαρακτήρας του θεάματος απορεί απ' το απλό γεγονός ότι τα μέσα του αποτελούν και τον σκοπό του. Είναι ο ήλιος που δεν δύει ποτέ στην αυτονομία της σύγχρονης παθητικότητας.»

Γκυ Ντεμπορ. «Η κοινωνία του θεάματος»

Εδώ δεν πρόκειται να αναφερθώ στον καθεαυτό φασίστα. Αναφέρομαι σε διευκρίνιση ως προς τα κοινωνικά και θεσμικά στοιχεία στα οποία αντανάκλαται ο φασισμός και πως μέσω του παράγοντα κράτος και της προπαγάνδας της οποίας ασκεί, τα στοιχεία αυτά, εισχωρούν μέσα στην κοινωνική

κουλτούρα του ατόμου.

Λόγου χάρη το θέμα της εκπαίδευσης και ο οριενταλισμός που παράγεται μέσα απ' αυτήν, όπου και παρουσιάζεται ως η κυρίαρχη ηγεμονία θεοποιημένων ιστορικών περιόδων, προσώπων και μεταφυσικών υπάρξεων. (και εδώ ακριβώς γίνεται αναφορά στο θέμα της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης και στην ανικανότητα εφαρμογής όπου εκδηλώνει την επιρροή αυτών ακριβώς των θεσμιζόμενων στοιχείων.)

Ξεκαθαρίζω πως αυτό δεν είναι φασισμός, πάραυτα, είναι παρά ελάχιστα βήματα πιο πίσω στο να γίνει ένας νέος κρατικός ολοκληρωτισμός ακολουθούμενος από όλο το ιστορικό παρελθόν του που κατά κάποιο τρόπο σε αυτό ερχόμαστε αντιμέτωποι. Επίσης ο ρόλος των ΜΜΕ και η επίδραση τους στην κοινωνία λειτουργεί ως κέντρο (πυρήνας) μετάδοσης ή/και κατασκευής της κυρίαρχης ιδεολογίας. (και εδώ αναφέρομαι στην όλη πολιτική προπαγάνδα ανυψώσεων του εθνικού ύψους και της διαμόρφωσης κουλτούρας, σεξισμού, ρατσισμού, ξενοφοβίας και αντικατάστασης του κοινωνικού ενστίκτου με του καταναλωτικού ενστίκτου.)

Πρόκειται για τοπική ανάλυση, αφού η μεταπολεμική περίοδος στην Κύπρο αποτέλεσε σημείο όχι μόνο μιας βίαιας οικονομικής ανόδου αλλά και μιας συνεχούς συντήρησης ενός υπερθεαματικού θεάματος όσο αφορά το ζήτημα του κυπριακού προβλήματος, φυσικά, κουβαλώντας μαζί του έναν «εθνοκαπελευθερωτικό αγώνα» άμεσα συνδεδεμένο πια με το διεθνή φασιστικό ολοκληρωτισμό ως ιδεολογικό πρότυπο.

Το ύφος και η στάση μας.

Για να είναι ξεκάθαρο και να μην προκαλούμε σύγχυση, δε φетиχοποιούμε τη βία ως το ανώτερο όλων των επαναστατικών μέσων ή την κατάληξη των υπολοίπων, αλλά την αντιμετωπίζουμε ισάξια με όλα τα άλλα μέσα που έχουμε για να διαδώσουμε τις ιδέες μας. Αυτό σημαίνει ότι στεκόμαστε απέναντι της όχι με μια ηθικιστικά απολίτικη στάση της βίας=κακό, αλλά ως ένα πολιτικό μέσο πάντα υπό το φως της κριτικής.

Δε θα αφήσουμε να μετατραπεί η πολιτική δράση σε κυνήγι μαγισσών και συμμοριτική σύγκρουση με τους φασίστες. Πάρ' όλ' αυτά, θα αυτοοργανωθούμε για την προστασία του κοινωνικού χώρου και περίγυρου με όλα τα μέσα.

«Αν οι φασίστες διανέμουν προκηρύξεις, θα απαντούμε με προκηρύξεις, αν θέλουν πραγματικά να παίξουν άλλα παιχνίδια, θα τους σπάσουμε τα μούτρα»

ANTIFA

Σύντροφοι Αντιφασίστες

υ.γ: Αυτή η προσούρα μοιράστηκε στην [αντιφασιστική πορεία 27/12/2009](#) από την αυτόνομη συνέλευση της Αντίφα. Η προσούρα αυτή θα επανεκδοθεί με κάποιες μικροδιωρθώσεις και κάποια επιπρόσθετα στοιχεία τα οποία θα αποτελέσουν σημεία διευκρίνησης. Επίσης θα ακολουθήσει και δεύτερο μέρος αυτής της ιστορικής καταγραφής, διευκρίνησης και ιδεολογικής τοποθέτησης.

Στο δεύτερο κείμενο επίσης θα θέσουμε προτάσεις για την λειτουργία, την οργάνωσή και την ριζοσπαστικοποίηση των κινημάτων αυτών, όπου δύσκολα ξεφεύγουν από τα νεοφιλελεύθερα αστικά πρότυπα και πρακτικές.

Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Μπροσούρες, Μη Προσδιορισμένη, Δεκαετία 2000-2009, 2009, Εθνικισμός/Ακροδεξιά, Φασισμός, Λευκωσία (νότια)

From:

<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο

Cyprus Movements Archive

Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

<https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:brochures:unclassified:antifa09>

Last update: **2025/07/15 13:46**

